Annie BluE

Morgana, az álmodozó

avagy kétpercesek egy témára

Publio

Morgana, az álmodozó

avagy kétpercesek egy témára

Annie BluE

Publio Kiadó

2016

Minden jog fenntartva!

Bevezető

Morgana, húszéves lány, aki Anglia walesi országrészében született, de szülei válása után az anyukájával Észak-Olaszországba költözött. Édesanyja üzleti ügyben sokat utazott, így a szünetekben és nyaranta legtöbbször magával vitte. Mielőtt szeptemberben megkezdte volna a főiskolai tanulmányait a Római Nemzetközi Táncakadémián, legkedvesebb barátaival befizettek egy európai körutazásra, amolyan hátizsákos, sátorban alvós, pénztárca kímélő nyaralásra. A csapat átlag életkora húsz volt, többnyire végzősök vagy főiskolások utaztak. Sok helyes srác is. De Morgana számára az idegenvezető volt a legszimpatikusabb. Művelt, sportos, vicces, kedves. Szinte magától értetődik, hogy Morgana sokszor nyitott szemmel is tudott álmodni… főleg arról, hogy hogyan alakulhatna ki közöttük valami…

Álomkép I.

Még a nyaralás alatt történt, hogy egyik este a csapat nagy részével táncolni mentünk a közeli kis halászfaluba. Találtunk a parton szórakozóhelyet, ahol temperamentumos latin zenét játszott a zenekar. A helyben az volt a klassz, hogy bár fedett volt, oldalról viszont nyitott. Így ráláthattunk az éjfekete, nyugodt tengerre, valamint a távolban egy közeli kisváros fényei is látszottak. A latinos hangulattól mindenki vére egy kicsit felpezsdült és órákig ropták az emberek, szinte megállás nélkül, mint ahogyan én is. Amikor a zenekar tartott egy kis szünetet, néhányan lesétáltunk a partra. A puha, még mindig meleg homokba süppedt a lábunk, mert a táncos szandálokat, cipőket a kezünkben vittük. A víz csendesen, de egyenletesen hullámzott, a part fényei és a fél Hold tükröződött vissza a felületén. Kellemes nyári, lágy szellő finoman borzolta meg az ember haját.

Miközben ott álltam a parton, lehunytam a szemem és már láttam is Emiliót, ahogy a többiekkel együtt ropjuk a forró, latin táncokat egymás után. Egy kis salsa, egy kis merenge és bachata. Pihenésképpen, a szünetben kisétálunk ide, ahol most is állok. Ő megáll mögöttem és csendben bámuljuk a tenger morajlását és a ragyogó csillagokat az égen. A tánc miatt kissé kimelegedve állok, karjaimat összekulcsolom magam előtt, mikor egy hűvösebb légáramlat fújt keresztül az öblön. Emilio hátulról átkarol, hogy ne fázzak annyira, kezét kezemen nyugtatja.

- Most már nem fázol? - kérdezi érdes, ám de mégis oly lágy hangján.

- Most már nem - felelem.

Hogy is fázhatnék, hiszen ott érzem magamon az ő testének melegét. Igaz, kissé megborzongok, amikor nyakamon megérzem a forró leheletét, majd egyből követi forró ajka is. Fejemet kissé oldalra hajtom, hagyom, hogy egész nyakamat csókjaival borítsa el. Majd kibújok öleléséből és felé fordulok. Egymás szemébe nézünk. Bár a parton sötét van, mégis látom, hogy ott ég szemében a tűz, a szenvedély. Felém hajol és ajkaim megtapasztalják, hogy milyen édes a csókja. Állunk még ott hosszú percekig, egymáshoz simulva. Nem szólunk semmit. Majd megszólal ismét a zene, a szünetnek vége. Kinyitom a szemem, a többiek már hívnak:

- Gyere Morgana, menjünk vissza táncolni.

Én szívesebben maradnék még ott, "ölelkezve Emilióval".

Álomkép II.

A táncos estét követő reggelen mindenki fáradtan pakolta össze a holmiját, bontott sátrat és ült be a buszba, hogy egy újabb város felé vegyük az irányt. De legalább volt három teljes óránk még, amit alvással tölthettünk a megérkezés előtt. A buszban hallottam, hogy Emiliót miért nem láthattuk előző este mulatni. Valami étel volt a hibás, amitől szegény srác egész éjjel összegörnyedve feküdt "ágyában".

Amíg buszunk csak úgy falta az előttünk álló kilométereket, addig nekem csak a szegény, beteg Emilio járt az eszemben. Láttam magam előtt, ahogy este a sátrába vonul vissza, de nincs valami jól. Sápadt.

- Tudok esetleg segíteni valamit? - kérdeztem tőle.